

[Ministeren for skatter og afgifter]

i dag, som de var i 1965, da loven gennemførtes.

Forslagsstillerne henviser som begrundelse for deres forslag om at ophæve loven til de mange leasinginteressentskaber, der er opstået i de senere år. Jeg skal da gerne medgive, at heller ikke jeg har set med begejstring på den hektiske annoncekampagne for køb af anparter i leasinginteressentskaber, der blev ført op mod årsskiftet. Jeg har derfor ladet et hurtigtarbejdende udvalg nedsætte, og dette udvalg skal bl.a. se på, om der er sket misbrug af etableringskontoloven. Hvis sådanne misbrug konstateres, vil jeg gerne være med til at gennemføre de lovændringer eller andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at få loven til at virke efter dens hensigt.

Jeg finder dog grund til at understrege, at selve det forhold, at der er gennemført en energisk og efter nogles mening – også efter min mening – måske lidt anmassende kampagne for salg af anparter i leasinginteressentskaber, ikke i sig selv er noget bevis for misbrug. Der er også grund til at nævne, at nogle af de mest omtalte leasingarrangementer, Det Forenede Dampskibs-Selskabs salg af en færge til kommanditselskabet DIFCO og elforsyningselskabet EFFOs salg af 250 transformatorstationer, ikke gennemførtes af interessentskaber, men af kommanditselskaber, hvor muligheden for anvendelse af etableringskonto simpelt hen ikke er til stede.

Som sagt vil jeg gerne være med til at modvirke eventuelt misbrug og utilsigtet udnyttelse af etableringskontoloven, men at ophæve denne gode og fornuftige lov kan jeg under ingen omstændigheder være med til.

Lykketoft (S):

Jeg synes, det er mageløst, at ministeren ikke føler sig overbevist om, at utilsigtet udnyttelse af disse regler er foregået i noget bemærkelsesværdigt omfang.

Socialdemokratiet har allerede i sit beslutningsforslag nr. B 11 fra oktober måned 1982 foreslået, at fradrag for indskud på etableringskonto bortfalder. Det forhandlede vi om i sommer med andre partier som led i vores skattereformforberedelse, men vi fandt ud af, at der i hvert fald ikke på det tidspunkt var tilstrækkelig forståelse for dette forslag. Det er klart, at når socialistisk folkeparti kommer med et forslag identisk med det, vi selv vil

og tidligere selv har foreslået, så vil vi selvfølgelig stemme for det.

Sagen er, at etableringskontoordningen aldrig har spillet nogen væsentlig rolle for seriøse etableringer i erhvervslivet. Det er selvfølgelig af en vis interesse, at skatteministeren nu har nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, der skal se på misbrug også inden for dette område. Jeg vil nu godt i parentes bemærket sige, at jeg ikke finder sammensætningen af udvalget betryggende i retning af, at man skulle få en objektiv kortlægning af misbruget. Jeg mener, at de, der har udnyttet ordningen på en mærkværdig måde, har fået en kraftig repræsentation i dette hurtigtarbejdende udvalg.

I øvrigt vil jeg sige, at etableringskontoordningen jo har været vurderet i et sagkyndigt udvalg. Den blev vurderet af indkomstskatteudvalget i 1976, og indkomstskatteudvalget sagde om det:

»Ordningen er forbundet med en ikke ubetydelig administration i forhold til det antal personer, der benytter den, og der er en betydelig usikkerhed med hensyn til, om reglerne virker efter deres hensigt. På den baggrund finder udvalget, at ordningen bør afskaffes, således at der ikke for fremtiden kan foretages indskud på etableringskonti.«

Man kunne spørge, hvem der sad i det udvalg. Ja, det gjorde bl.a. den nuværende direktør for F. L. Smidth, Erik Møllerup, det gjorde skattedepartementets nuværende chef, det gjorde den nuværende og også daværende statskattedirektør. Der er altså foregået en ganske saglig vurdering af nytten af denne ordning på et meget tidligt tidspunkt, så det kan undre, at det ikke har været muligt at foretage et fornuftigt indgreb allerede for adskillige år siden.

Det, der er sket i mellemtiden, forstærker voldsomt behovet for et indgreb, for det, der er sket, er nemlig, at ordningen fra at være ligegyldig og ringe benyttet, nu er blevet et af de væsentligste instrumenter til skattetænkning.

SF anfører rigtigt i sin begrundelse den meget hurtigere omsætning af investeringsfundsmidlerne, hvor problemstillingen er, at ordningen i meget høj grad udnyttes af højt-lønnede lønmodtagere. De finder ud af, at de skylder 20.000 kr. i restskat, og fremfor at gå hen til banken og sige, at de gerne vil låne 20.000 kr. til at betale restskat med, går de